

In memoriam
Dragi Pavličeviću - g. PAVLEKU
1935-1992

Ispred Geografskog odjela Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i jednog od brojnih prijatelja opraštam se od našeg dragog i uvijek rado viđenog gospona PAVLEKA. S pokojnikom sam radio od njegova dolaska na fakultet, od 1960. godine, pa do odlaska u prijevremenu mirovinu 1990. godine, kada ga je teška i okrutna bolest odvojila od nas, da bi mu napokon oduzela i život. Iz tog razdoblja više od 30 godina poznavanja evocirat ću par znakovitih crta njegove izrazite osobe.

Po strukovnoj izobrazbi bio je kemijski tehničar. Kod nas se zaposlio u svojstvu fotolaboranta, a otišao je kao viši tehničar suradnik... Najveći dio vremena, a ponekad i dvije trećina dana, provodio je u zgradi na Marulićevom trgu broj 19, točnije u preinačenom dijelu potkrovlja, u njegovom omiljenom, smjeli bismo reći »univerzalnom« laboratoriju. Tu je izrađivao dijapozitive, fotografije u crno-bijeloj i color tehnici, raznovrsna pomagala za nastavni proces, štoviše i uređaje za terenske praktikume ponajprije za potrebe Geografskog odjela (Praktikume iz hidrogeografije i geomorfologije), ali i za druge struke, biologiju, geologiju, fizikalnu kemiju, na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, pa čak i

za ostale fakultete (Poljoprivredno-šumarski, filozofski...) našega i drugih Sveučilišta u Hrvatskoj. Generacijama studenata poznati su Tvoj dubinomjer, Pavlekom brzinomjer, uređaj za mjerenje protoka, brzine otjecanja vode. Gospodin Pavličević bio je vrstan radio amater, strastveni uživatelj malog TV ekrana, osobito humoriističkog programa i zaljubljenik nadasve u tranzistore. Prirodno je bio nadaren za tehniku i vršio je bezbrojne, najčešće besplatne, popravke radio-tranzistora i televizijskih prijemnika za široki krug svojih poznavalaca.

Pavličević je bio dugogodišnji član PD Željezničar. Sudjelovao je i u radu speleološke sekcije, da bi se kasnije priključio geografima u istraživanju KRŠA na terenskim izlascima u širokom rasponu od šumovite Šar planine i goleti Prokletija preko Biokova, Mosora i krševitog Velebita do imponantne Begunjsčice i snježnih vrhova Triglav u Julijskim Alpama. Sa speleolozima istraživao je špilje i jame u Lici (Cerovačke špilje) i Krbavi, na Velebitu i otoku Braču, a posjećivao je više puta čarobnu Postojnu i još uvijek tajanstveni Škocijan o kojima je pričao s velikim oduševljenjem... I u tami podzemlja unio je svjetlost, kao iskusen kemičar sastavio je kvalitetnu

smjesu – prašak za snimanje špiljskih ukrasa, koji je po njemu nazvan – »PAVLEKIN«.

U najnovijem reprezentativnom izdanju Geološkog vjesnika, broj 44, u članku M. Garašića, MORFOLOŠKA I HIDROGEOLOŠKA KLASIFIKACIJA SPELEOLOŠKIH OBJEKATA U HRVATSKOM KRŠU na stranici 291 citirano je ime pokojnoga Pavleka, koji je otkrio, istražio i predočio jamu VRTLINU na Velebitu; podaci su preuzeti iz glasila NAŠE PLANINE (1966). Šteta, šteta što to Pavlek nije vidio. On bi se tome jako radovao...

Kad se prisjećamo na vrlo bogatu aktivnost i različita ostvarenja gospođa Pavleka u sklopu radnih obveza, poželjno je sjetiti se i »kote 602 m« u Žumberačkom gorju, gdje si je izgradio kućicu za odmor. Vrlo mi je živo u sjećanju s kolikim entuzijazmom i mladenačkom energijom prenosio svojim fićekom dasku po dasku, tel papir i ostali građevinski materijal u bespuće Žumberka i tamo njemu samo svojstvenom umijeću i upornosti uspio izgraditi tu kućicu u prirodi i ukrasiti je naokolo s arišima i drugim skupocjenim, rijetkim biljkama koje je dobivao na poklon u znak zahvalnosti za suradnju iz Poljoprivredno-šumarskog fakulteta i Botaničkog vrta PMF-a...

Posljedni put smo se vidjeli 14. studenog 1991, kada smo Te, kolegica

Novosel i ja, posjetili u Šestinskom dolu 8^b. Taj dan je bio tmuran-siv i padala je monotona jesenja kiša, ali mi smo bili sretni što smo u vašem stanu naišli na ugodaj obiteljske topline i ljubaznost tvoje g. supruge. S vama smo ostali u dugom razgovoru sjetivši se dakako i »kote 602 m«, čak si nam pokazao predložak kućice kojega si Ti izradio, još i s osvjetljenjem!

Po prirodi bio je g. PAVLEK veliki veseljak. Volio je humor i šalu a na radnom mjestu obavljao je i najteže poslove s radošću i veseljem. Poznata je njegova izreka »kein Problem«. Gospodin Pavličević bio je filantrop-čovjekoljubac u punom smislu te riječi, volio je ljude i ljudi su voljeli njega, svakome je pomagao i zbog toga je bio omiljen i cijenjen među studentima, asistentima, docentima, profesorima i akademikima, ali i svima koji su ga poznavali. Smrću g. PAVLEKA gubitak je tim veći.

Predajući Tvoje tijelo na vječni počinak ostaje nam Tvoja maksima »kein Problem« – velika poruka – koja bi trebala postati moralni kodeks za sve nas, posebice upućena mlađem naraštaju kao pouka, da je svaki problem rješiv i da se svaka teškoća ma kako bila velika može svladati i treba je prevladati, naravno uz dobru volju i životni optimizam prema Tvom uzoru.

Neka je hvala i slava gospodinu PAVLEKU!

U Zagrebu, na Miroševcu, dana 9. ožujka 1992.

Josip RIDANOVIĆ